

[Aksel Møller.]

været nødvendigt at drage Sagen frem her i det høje Ting.

Helt uden Forbindelse med dette Tilfælde og helt uden Forbindelse med den højtærede Justitsminister vil jeg gerne have Lov til at nævne et andet Tilfælde vedrørende en Person, som har en Fortid, der ikke burde føre til, at han Gang paa Gang dukker op igen. Om ham gælder det, at man i høj Grad maa mene, at hans Evne til stadig væk at flyde oven paa beror paa, at han nyder en særlig Bevaagenhed hos den højtærede Justitsministers Partifæller i denne Bys Administration. Ogsaa paa dette Punkt vilde der vel egentlig være Grund til ved en eller anden Lejlighed at rense Luften. Jeg tænker paa Hr. Henckel. Nu skal man igen opleve, at en Mand, som er blevet straffet 3 Gange, faar Lejlighed til med offentlig Støtte at begynde et stort nyt Hotelbyggeri, hvor ingen andre kan faa Lejlighed til at bygge Hotel. Jeg skal ikke gaa videre ind paa Sagen, men henstille til den højtærede Boligminister, at han, hvis han faar Lejlighed til at tage Stilling til den, dog tænker lidt paa, om det egentlig ikke var det bedste, at Hr. Henckel nu benyttede sig af de Privilegier, hans Fortid giver ham, til at holde op med at være en Forgrundsfigur i Københavns Byggeri.

Den højtærede Statsministers Tale ved denne Lejlighed var en Tale, som var baaret af uhyre megen Værdighed — og uhyre megen Glæde over at kunne faa Lov til at lægge denne Værdighed for Dagen. Især var den højtærede Statsminister rørt over sit Partis Ordholdenhed over for dets Valgprogram. Jeg er ikke slet saa rørt som den højtærede Statsminister. Jeg tænker mig, at dette Valgprogram blev skrevet paa det Tidspunkt, da Oppositionslederen var nogenlunde sikker paa — for saadan laa jo den politiske Situation —, at han vilde blive den nye Statsminister, eller der i alt Fald var en vis Mulighed for, at det kunde ske, og derfor . . . (Afbrudelse af *Finansministeren* [H. C. Hansen]) . . . Tankegangen, siger den højtærede Finansminister, ja, Tankegangen er nøjagtig og aldeles den samme som den, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Holger Eriksen, lagde for Dagen for et Øjeblik siden i en akkurat tilsvarende Betragtning med Hensyn til

sine politiske Modstandere. Jeg maa gaa ud fra, at dette Valgprogram, der var holdt i saa stor Almindelighed, at man i alt Fald paa de væsentligste Punkter kunde være sikker paa at faa et Arbejdsprogram ud af det her i Rigsdagen, ikke i Dag kan holde over for den høje Regerings Handlinger i det sidste halve Aar. Tag f. Eks. det Punkt, der for mig er saa afgørende: Kravet — jeg husker ikke, hvilket Nummer det var i Rækken — om den fortsatte Pengesaning, som Socialdemokratiet vilde gennemføre samtidig med, at det vilde opretholde en lav Rente. Jeg tror ikke paa, at det er muligt at opnaa disse to Ting samtidig. Jeg har sagt det før, ogsaa fra denne Talerstol, og jeg mener, det er Hovedsvagheden i Socialdemokratiets økonomiske Politik paa dette Omraade, at den ikke vil se i Øjnene, at man er nødt til at se Renten stige, hvis man vil gennemføre en bevidst Pengesaning. Hvad der er sket paa dette Omraade indtil denne Dag, er jo i alt Fald højst tilfældigt. Vi har ikke faaet nogen egentlig Plan at se fra den høje Regerings Side. Jeg havde ventet mig, at det, der vilde ske, naar den højtærede Statsminister var blevet Statsminister, var, at han paa et eller andet Tidspunkt vilde have samlet i alt Fald Partilederne for over for dem at forelægge et samlet Syn paa Danmarks økonomiske Situation og søge at appellere til Partierne om at bidrage til en Løsning ad den Retningslinie, han da vilde have givet til Kende. Men vi har ikke haft en saadan Forhandling. Vi har ventet, og Regeringen har formentlig gjort det samme, paa Nationalbudgettet. Jeg ved ikke, hvad dette Nationalbudget kan sige, men jeg haaber da, at det i alt Fald kan give Anledning til, at man ikke fører en Politik, der er fuld af Selvmodsigelse, saaledes som den økonomiske Politik er, der føres her i Danmark i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen var inde paa i nogle Betragtninger til mig at fremhæve, at det, som min Tale dækkede over, var Ønsket om en Nedsættelse af Arbejdslønnen og en Forhøjelse af Vederlaget til den arbejdsfri Del af Produktionsmidlerne, til Kapitalen. Det er efter min Mening en helt forkert Forestilling om min Tale i Gaar. Den Tale, jeg holdt i Gaar, og som jeg havde haabet var blevet vurderet i Overensstemmelse med den økonomiske